

НОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Свѣтла лунна нощ. Митко сладко спѣше въ малката вила, която се усмихваше между многото други на нѣколко крачки отъ морето.

Презъ лѣтото Митко гостуваше на леля си Роза. Той обичаше да ходи при нея, защото се спогаждаше съ братовчедата си Ваню. Двамата славно си играеха. Но тази година Ваню бѣше промѣненъ. Вмѣсто да скитатъ край брѣга и да събиратъ раковини, Ваню все се теглѣше настрана и четѣше книги. И то какви! Детективски романи. Отначало Митко не искаше да губи времето си въ четене. Нали цѣла година щѣше да чете и готви уроци? Сега трѣбваше да събира сили, да играе, че като дойдатъ уроцитѣ, играта винаги остава на второ мѣсто. Но нѣ, Ваню му разправяше такива чудесни отъ прочетенитѣ книги, че и Митко се залови за тѣхъ. И той започна да се възхищава отъ подвизитѣ на Томъ Спитъ, който билъ ужасъ за всички крадци. Никой не могълъ да избѣгне отъ ржцетѣ му.

Тая вечеръ Митко бѣ заспалъ следъ като довѣрши единъ такъвъ страшенъ романъ. Прозорецътъ бѣ останалъ отворенъ. Презъ него свободно влизаше прохладниятъ нощенъ вѣтрецъ, но сжщо и досаднитѣ комари. Едно отъ тѣзи насѣкоми жестоко ухапа Митко по бузата. Той се събуди, разтвори очи, потърка силно ухапаната буза, повъргѣ се въ леглото, но не успѣ да заспи и стана. Поразходи се изъ стаята, после се изправи до прозореца. Звездитѣ бледнѣха. На хоризонта ивица нѣжна свѣтина между небето и земята известяваше идването на зората. Вилитѣ край

брѣга спокойно спѣха. Надъ всички се издигаше вилата на господинъ Петровъ, който тѣзи дни заедно съ семейството си бѣ заминалъ за София.

Митко стоеше на прозореца и мислѣше. Отъ ума му не можеше да излѣзе Томъ Спитъ и неговитѣ подвизи: мошеници, изненадани въ скривалищата имъ, крадци, хванати на мѣстопрестѣплението, подгонени и най-после пипнати следъ много опасности и неприятности.